

Arrest

nr. 37 466 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 september 2009 waarbij een visum kort verblijf wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat M. BARIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 juli 2009 bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

1.2. Op 25 september 2009 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van het visum kort verblijf. Verzoekster werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengen-akkoorden en artikel 5 van de verordening 562/2006/EG.

Andere

Aanvraag zonder gevolg, de schoolvakantie is voorbij. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Verweerder verwijst naar artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en stelt dat verzoekster geen belang heeft bij haar beroep aangezien de beoogde periode om naar België te komen verlopen is. Volgens verweerder maakt verzoekster niet aannemelijk dat het aanvechten van de beslissing haar enig nut kan opleveren en is haar vordering bijgevolg onontvankelijk.

2.2. In haar repliekmemorie stelt verzoekster het volgende: *"La partie adverse semble perdre de vue que les vacances dont peut bénéficier une enseignante sont régulières et nombreuses au cours de l'année. Qu'il n'est donc pas illusoire d'envisager que la requérante pouvait profiter d'autres vacances que les vacances d'été 2009 pour se rendre chez sa fille ; Que l'intérêt de la décision est actuel puisque la demande de visa n'était pas limitée aux seules vacances 2009;"*

2.3. Verweerder kan niet gevolgd worden in zijn stelling. Verweerder stelt zelf in zijn nota dat verzoekster een visumaanvraag had ingediend teneinde haar dochter en schoonzoon een kort bezoek te brengen in België. Zoals verzoekster terecht opmerkt blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeksters aanvraag beperkt was tot de zomervakantie van 2009. Een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris de visumaanvraag kort verblijf opnieuw te behandelen. Hierbij kan niet bij voorbaat uitgesloten worden dat, gelet op de motieven van het mogelijk tussen te komen vernietigingsarrest, een andersluidende beslissing zal dienen genomen te worden. Hieraan ontleent verzoekster wel degelijk een belang.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, is niet gegrond.

2.4. In fine van het verzoekschrift en de repliekmemorie vraagt verzoekster om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.5. De Raad wijst erop dat er voor zijn procedures vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Bijgevolg kan geen gevolg worden gegeven aan de vraag van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van *"l'article 47 de la loi du 18 juillet 1996 sur l'emploi des langues en matière administrative, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des articles 2 à 8 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."*

Verzoekster betoogt als volgt:

"Attendu que la décision contestée est ainsi motivée:

« Aanvraag zonder gevolg, de schoolvakantie is voorbij » ;

- Attendu qu'il échet de relever que la décision contestée viole l'article 47 de la loi du 18 juillet 1996 sur l'emploi des langues en matière administrative ;

Qu'en effet, au terme du § 1er de cette disposition :

« Pour l'instruction en service intérieur des affaires localisées ou localisables en Belgique, ainsi que pour les rapports qu'ils adressent à ce sujet aux services centraux, les services établis à l'étranger sont

soumis aux mêmes règles que ces services centraux. Dans les autres cas, le fonctionnaire traitant utilise la langue du rôle auquel il appartient. » ;

Que la demande de visa ayant été introduite en français, la décision contestée aurait dû être rendue dans la même langue ;

- Attendu que la décision contestée fait référence aux articles 15 et 5 de la convention d'accords de Schengen alors que ces articles ne sont pas repris dans la décision contestée ;

Que la requérante ne peut dès lors apprécier le bien fondé de cet argument ;

Qu'il est en réalité fait référence à la Convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 entre les gouvernements des Etats de l'Union économique Benelux, de la République Fédérale d'Allemagne et de la République Française relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes (Convention d'application de l'accord de Schengen 1990) ;

Que l'article 5 dispose que « 1. Pour un séjour n'excédant pas trois mois, l'entrée sur les territoires des Parties contractantes peut être accordée à l'étranger qui remplit les conditions ci-après:

- a) Posséder un document ou des documents valables permettant le franchissement de la frontière, déterminés par le Comité exécutif ;*
- b) Etre en possession d'un visa valable si celui-ci est requis;*
- c) Présenter, le cas échéant, les documents justifiant de l'objet et des conditions du séjour envisagé et disposer des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens;*
- d) Ne pas être signalé aux fins de non-admission;*
- e) Ne pas être considéré comme pouvant compromettre l'ordre public, la sécurité nationale ou les relations internationales de l'une des Parties contractantes.*

2. L'entrée sur les territoires des Parties contractantes doit être refusée à l'étranger qui ne remplit pas l'ensemble de ces conditions, sauf si une Partie contractante estime nécessaire de déroger à ce principe pour des motifs humanitaires ou d'intérêts national ou en raison d'obligations internationales. En ce cas, l'admission sera limitée au territoire de la Partie contractante concernée qui devra en avvertir les autres Parties contractantes.

Ces règles ne font pas obstacle à l'application des dispositions particulières relatives au droit d'asile ni de celles de l'article 18.

3. Est admis en transit l'étranger titulaire d'une autorisation de séjour ou d'un visa de retour délivrés par l'une des Parties contractantes ou, si nécessaire, de ces deux documents, sauf s'il figure la liste de signalement nationale de la Partie contractante aux frontières extérieures de laquelle il se présente.

Que l'article 15 dispose que « En principe, les visas mentionnés à l'article 10 ne peuvent être délivrés que si l'étranger satisfait aux conditions d'entrée fixées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e). »

Que la décision contestée n'a nullement été prise conformément à ces dispositions, bien au contraire, puisque toutes les conditions visées à l'article 5 étaient remplies !;

Attendu que la décision se base sur des éléments erronés et ne fait aucunement référence aux articles 2 à 8 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers qui est relative à l'accès au territoire et court séjour ;

Que cela confirme bien que toutes les exigences mises à la délivrance d'un visa destiné à un court séjour étaient remplies ;

Que la requérante comprend que sa demande serait devenue sans fondement, les vacances scolaires étant terminées ;

Que si la requérante souhaitait se rendre en Belgique, Il ne pouvait être question, en ce qui la concerne, de limiter cette demande aux vacances scolaires... puisqu'elle même n'est plus scolarisée ;

Que si la requérante a pu évoquer la possibilité de venir passer les vacances scolaires avec ses petits-enfants, un visa de type court séjour ne peut lui être refusé au motif que les vacances scolaires seraient terminées puisque les vacances scolaires ont ceci de particulier qu'elles se présentent chaque année ;

Que le retard mis au traitement de la demande de visa de la requérante, qui n'a pas pu venir passer les vacances scolaires de l'année 2009 en Belgique, ne peut lui porter préjudice dans le cadre d'une demande générale d'un visa de type court séjour ;

Que pour rappel, la demande de visa a été introduite le 06 juillet 2009 et une décision de rejet est intervenue le 25 septembre 2009 comme in requérante a pu le constater sur le site internet de l'Office des Etrangers ;

Que pour refuser le visa demandé, la partie adverse se retranche derrière sa propre négligence puisque la décision a effectivement été rendue postérieurement aux vacances scolaires, sans qu'aucun retard ne soit imputable à la requérante ;

Que la requérante maintient qu'elle envisageait de venir passer un court séjour en Belgique sans que celui-ci puisse être cantonné à la période des vacances scolaires ;

Que la décision insuffisamment et incorrectement motivée eu égard aux dispositions légales applicables en la matière devra être annulée ;

Attendu qu'il résulte des éléments développés que la décision de refus de délivrance de visa du 30 septembre 2009 viole l'article 47 de la loi du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des articles 2 à 8bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que le Ministre de la politique de migration et d'asile ne pouvait, sans violer l'obligation de motivation et sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, décider de prendre à l'encontre de la requérante une décision de refus de délivrance de visa ;”

3.2. De Raad neemt aan dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van artikel 47 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken). Dit artikel heeft betrekking op de buitendiensten en § 1 luidt als volgt: “§ 1. *Ter behandeling in binnendienst van de in België gelocaliseerde of localiseerbare zaken, zomede voor de verslagen die zij dienaangaande richten aan de centrale diensten, zijn de buitenlandse diensten onderworpen aan dezelfde regeling als die centrale diensten. In de andere gevallen gebruikt de behandelende ambtenaar de taal van de rol waartoe hij behoort. (...)*”

3.3. De Raad ziet niet in in welke mate uit artikel 47, §1, van de Taalwet Bestuurszaken voortvloeit dat aangezien verzoekster haar visumaanvraag heeft ingediend in het Frans, de beslissing tevens dient opgesteld te worden in het Frans. Het staat immers vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst (Belgisch consulaat-generaal), wiens rol in deze enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 47, §1 van de Taalwet Bestuurszaken wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad merkt verder op dat verzoekster in gebreke blijft in haar betoog in concreto uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 2 tot 8bis van de Vreemdelingenwet, die algemeen handelen handelen over de binnenkomstdocumenten en de binnenkomstvoorwaarden alsook de verwijderingsbesluiten, geschonden werden door de bestreden beslissing. Het middel is op dit vlak onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

3.5. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 5 van de Overeenkomst van Schengen van 19 juni 1990 ter uitvoering van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen (Schengenuitvoeringsovereenkomst) wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 5 van Verordening 562/2006/EG en verzoeksters opwerping aldus feitelijke grondslag mist. Alleszins is het zo dat artikel 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en artikel 5 van de Verordening 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) op een algemene wijze de toegangsvoorwaarden voor niet-EU-onderdanen bepalen. Verzoekster toont niet aan op welke wijze de algemene verwijzing naar deze artikelen haar nadeel heeft berokkend. Verzoeksters betoog op dit vlak kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin zij stelt dat de beslissing niet correct gemotiveerd is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.7. Zoals verzoekster terecht opwerpt heeft zij haar visumaanvraag niet beperkt tot het doorbrengen van een kort verblijf tijdens de zomervakantie van 2009. Het administratief dossier bevat geen enkel stuk waaruit dit zou kunnen afgeleid worden. Te dezen merkt de Raad nog op dat verweerder zelf stelt in zijn nota dat verzoekster een visumaanvraag had ingediend teneinde haar dochter en schoonzoon een kort bezoek te brengen in België, zonder een verwijzing naar de zomervakantie van 2009. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden in haar stelling dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De overweging vindt geen steun in het administratief dossier. Het bestuur is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en kon derhalve niet op redelijke wijze tot zijn besluit komen. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 september 2009 waarbij een visum kort verblijf wordt geweigerd, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA